

ความมืดคงรู้จักกันทุกคน ความมืดทำให้มองอะไรไม่เห็น อาจจะมีแสงขึ้นจากเหตุภายนอกเช่น ไม่มีแสงประทีป ไม่มีแสงอาทิตย์ ไม่มีแสงจันทร์ และเกิดจากเหตุภายใน เช่น อัจฉริยภาพ เป็นต้น

เมื่อเหตุภายนอกและเหตุภายในทั้งสองประการนี้ครอบงำผู้ใด ผู้นั้นต้องเดินคว่ำไปในความมืด บางครั้งความมืดทำให้มีเงาเช่น มืดหน้ามืดตาไปหมด บางครั้งความมืดทำให้แสดงกิริยาท่าทางต่าง ๆ นานาออกมาเช่น เพราะหน้ามืดตาบอด เขาจึงทำสิ่งที่น่าบัดสีลงไปได้เป็นต้น ความมืดที่มองด้วยตาเนื้อเห็น พอจะมีดวงประทีปหรือแสงสว่างมาแก้ไข

บรรเทาได้ แต่ความมืดที่มีอำนาจหรืออิทธิพลเหนือสิ่งใดหรืออาการใด ๆ ทั้งสิ้นน่ากลัวมาก เพราะความมืดชนิดนี้จะเอาดวงประทีปสักก็ร้อยดวง หรือเอาแสงอาทิตย์ที่มีพลังความร้อนหรือพลังงานแสงเหนือพลังงานแสงใด ๆ มาบ่าบัดหรือบรรเทาความมืดชนิดนี้หาได้ไม่ ยิ่งใช้พลังงานอื่นมาบรรเทาสักเพียงใด ก็เหมือนกับยิ่งเพิ่มความมืดขึ้นเพียงนั้น ความมืดหรืออำนาจมืดเหล่านี้ต้องใช้ประทีปคือปัญญาหรือความรู้ แต่ผู้ใช้ต้องรู้จักปัญญาได้ดีพอสมควร เพราะปัญญาหรือความรู้เปรียบเหมือนมืดสองคม คมที่มองเห็นได้ง่ายคืออุปปัญญาหรือความรู้ชั่ว คมที่มองเห็นได้ยากเรียกว่า อุป-

ปัญญาหรือความรู้ดี อุปปัญญาและอุปปัญญาหรือความรู้ชั่วและความรู้ดีนั้นมองเห็นยากด้วยกัน ทั้งสองหรือจะพูดว่ามองเห็นง่ายด้วยกันทั้งสอง เพราะเมื่อมองเห็นอุปปัญญาก็เห็นอุปปัญญาด้วย เพราะอุปปัญญาตรงกันข้ามกับอุปปัญญา เหมือนกับเรามองเห็นฝั่งทั้งสองของแม่น้ำ ถ้ามองเห็นแต่ฝั่งข้างเดียวก็ไม่ใช่แม่น้ำ มันเป็นที่ลึกลงไปแล้ว เรื่องอุปปัญญาและอุปปัญญานี้ นักเขียนและนักพูดไม่ค่อยใช้เทศนาโวหาร เพราะมีความสามารถที่จะสรรหาคำมาชี้แจงให้ผู้อ่านฟังเข้าใจได้เพียงเล็กน้อย เพราะอุปปัญญาและอุปปัญญาเป็นนามธรรม พวกนักเขียนนักพูดมักจะใช้อุปมาโวหาร

หรือสารกโหวาท (Illustration)^๑ เพราะสามารถจะเขียนภาพวาด ภาพประกอบคำอธิบายให้ผู้อ่าน ฟังเข้าใจยิ่งขึ้น ในที่นี้ก็เหมือนกัน ใครจะสาธกเอาเนื้อหาหรือนิยาย หรือเรื่องราวมาเล่าสู่กันอ่านหรือ ฟัง นิทานที่จะนำมาเล่านี้ ทาง กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เคยนำไปดัดแปลงจากมันต-ชาดกเป็นภาษาอังกฤษใช้เป็น บทเรียนในแบบเรียนภาษาอังกฤษ เช่น ม.ศ.๓ ให้ชื่อเรื่องนั้นว่า "Dead" นักแปลมักแปลกันว่า "พญามัจจุราช" แต่ในที่นี้ใครจะให้ ชื่อหรือแปลว่า "ตายด้วยอำนาจ มืด" ส่วนเรื่องจะเล่าตามแนวของ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษา ธิการ เพราะถ้าเอาตามชาดก ผู้ เขียนที่เกียจไปเปิดหนังสือมันต-ชาดกภาษาบาลีเพื่อทำเรื่องราวให้ เป็น Truth คือเป็นจริงตามที่อ้างอิง แต่การเขียนบทความ ใช้วิธีผสม ผเส Fact กับ Truth น่าจะพอแล้ว ผู้อ่านผู้ฟังจะเข้าใจว่า ผู้เขียนเขียน ตามปากกาพาไปก็ตามที่เกิด เป็น หน้าที่ของผู้อ่านผู้ฟังต่างหาก อนึ่ง ชื่อตัวละครในเรื่องนี้ก็สมมติขึ้น เพื่อจำได้หมายรู้ว่า ตัวใดทำหน้าที่ อย่างไร แต่ไม่ใช่ตัวอุปปัญหาและ อุปปัญหาที่เป็นเป้าหมายของการ เขียนเพราะถ้าจะเปรียบ อุปปัญหา เหมือนกับชาตาน อุปปัญหา เหมือนกับพระเจ้า ซึ่งทุกคนต้อง การจะเข้าไปถึง ทั้งอุปปัญหาและ อุปปัญหาเป็นนามธรรมตามที่ กล่าวแล้ว จะอย่างไรก็ตาม ทั้งสอง นี้คือธรรมชาติที่เกิดเองดัดเองใน ดวงจิตหรือดวงความคิดหรือมัน สมองของมนุษย์ทุกรูปทุกนาม

เพราะเหตุนี้กระมัง นักปราชญ์ ทางธรรมจึงให้ความหมายของ "ธรรม" รวมกัน ๔ นัยคือ

๑. ธรรมชาติ = Nature
๒. กฎของธรรมชาติ = Law of Nature
๓. หน้าที่ของธรรมชาติ = Duty of Nature
๔. เหตุผลของธรรมชาติ = Result of Nature

กว่าจะเข้าหาเรื่อง ยังจะหา เรื่องปวดหัวให้ท่านผู้อ่านผู้ฟัง อีกแหละ แต่นั่นเป็นเรื่องธรรมดา ของโลกทัศน์ ส่วนธรรมทัศน์มอง ทุกอย่างเป็นสรวัดภาพไปหมด สุดแล้วแต่มันจะเป็นสรวัดภาพ ทางไหนหรือแค่ไหนเท่านั้น ถ้าสิ่ง ชั่วมันก็เป็นสรวัดภาพในทางชั่ว ถ้าสิ่งดีมันเป็นสรวัดภาพในทางดี ดีชั่วเป็นตราประทับอยู่ในโลกนี้ได้ เพราะการใช้หรือการกระทำของ มนุษย์แต่ละคนต่างหาก ผู้มีธรรม-ทัศน์มองเห็นสรวัดภาพของสิ่ง ทั้งปวงได้ชัดเจนแล้วตวันสรวัด-ภาพของทางดี พุดเพื่อเจือ มามากแล้ว ใครจะให้ผู้มีโลกทัศน์ และธรรมทัศน์ใช้ดุลยพินิจจาก เรื่องราวแล้วเก็บเอาอุปปัญหา ทั้งไปเสีย และเก็บอุปปัญหามา เป็นเครื่องใช้สำหรับตัว เพื่อเอา ความดีเท่านั้นมาเป็นตราประทับไว้ ในโลก

ในอดีตกาลนานมาแล้วโดย ไม่มีเวลาที่จะได้ไปกำหนดจดจำ ไว้ว่าเมื่อไร มีสหาย ๕ คนชื่อ แซ่ม, แซด, ซู, ซัน, แซง เป็นเพื่อน รักกันมาก วันหนึ่งแซ่มตายลงด้วย โรคปัจจุบันทันด่วน คนพูดกันตาม

สำนวนโลก ๆ ว่า "พญามัจจุราช มาพร้าชีวิตของแซมไป" แซด, ซู, ซัน, แซง ทราบว่า "พญามัจจุ-ราชมาตัดชีพของเพื่อนไปอย่างไร กระทั่งเห็น อยากจะดูหน้าตาพญา มัจจุราชว่าเค้าหน้าและดวงเนตร เป็นอย่างไร?" ครั้นจัดการศพ เพื่อนเสร็จตามประเพณีนิยมแล้ว ทั้ง ๔ คนก็จับศาสตราวุธคู่มือ เทียวค้นหาพญามัจจุราช เพื่อนัก แค้นแทนเพื่อนให้สาสม ด้วยอวิชชา หรือตัวอุปปัญหาที่คอยทอนกำลัง ของวิชาหรืออุปปัญญาของตนเอง อยู่ทุกชั่วขณะลมหายใจ เดินไป เดินไป และเดินไปพบตาคนที่มีม หงอกขาวโพลนคนหนึ่งนั่งอยู่ได้ ริมไม้ เข้าไปถามว่า "คุณตาครับ! ตารู้จักพญามัจจุราชหรือเปล่า เขาฆ่าเพื่อนผมแล้วหนีหายไปทาง ไหนไม่ทราบ กรุณาบอกเถอะครับ"

^๑ ครองนี้ ผู้เขียนต้องขอ อภัยด้วยที่บังอาจนำเอาคำภาษาอังกฤษมาเขียนกำกับไว้จะตรง หรือไม่ตรงกับอุปมาโวหารหรือ สารกโหวาทอย่างไหน ผู้เขียน ต้องขออภัยด้วยเพราะผู้เขียน ตีความหมายของคำ Illustration ว่า "แสดงให้เห็นหรืออธิบายโดย ใช้ภาพประกอบ, อุกาหารณ์, ประ-กอบด้วยตัวอย่างหรือภาพ" อย่าง นี้เห็นว่า ตรงกับความหมายของ คำบาลีว่า "อุปมาหรือสารก" จะ อย่างไรก็ดีผู้ที่ยังจะต้องศึกษาอยู่ ควรยึดข้อสุดท้ายของกาลามสูตร ว่า "มา สมโณ โน ครูติ" = Be led not by the idea, 'This is our teacher'. - อย่าปลงใจเชื่อ เพราะนับถือว่า ผู้นี้เป็นครูของ เรา"

เขาหนีไปอยู่ที่ไหน?”

“โน้นไง! เขาอยู่ที่โคนไม้ใหญ่โน้น อยู่ไกลจากนี้ไปประมาณ ๑๐ โยชน์” ตาซันนี่ออกไปเป็นการแสดงให้รู้ว่าต้นไม้ที่วานั้นอยู่ทางทิศที่ซันนี่ไป เพราะความไกลบอกแล้วว่า ๑๐ โยชน์ นีวี่ใช้ เป็นเอวี่ยนภาษาให้รู้จักทางเท่านั้น

“ไป! ไปกันเถอะ! จะดูหน้ามันให้รู้จักว่า หน้าไอ้วายร้ายแดงหรือดำหรือเขียวประการใด?” เชิด, ชู, ซัน, เชิงพูดพร้อมกัน แสดงถึงว่าทั้งสี่นั้นมีน้ำใจตรงกัน และจดจ่ออยู่กับเรื่องที่จะทำ ไม่สนใจอะไรอื่นทั้งหมด สนใจอยู่แต่เรื่องที่ตนจะกระทำอย่างเดียวคือล้างแค้น พญามัจจุราช ทั้งสี่วิ่งออกไปพร้อมกัน ไม่สนใจอะไรแม้กระทั่งมารยาทที่จะกล่าวขอบคุณแต่สักคำ เพียงขอบคุณคำเดียวที่จะหลุดออกจากปากของชายทั้งสี่คนคนใดคนหนึ่งก็หาไม่ พวกเขารีบร้อนอาจจะกลัวไปว่า พญามัจจุราชจะวิ่งหนีพวกเขาไปเสียกระมัง ยังเข้าใจผิดว่า พญามัจจุราชมีเนื้อหนังมังสาอย่างกับพวกเขา ลืมคิดไปว่า พญามัจจุราชกำลังวิ่งไล่พวกเขาอยู่ทุกฝีก้าว พวกเขาออกวิ่งไปด้วยกำลังแห่งความหุนุ่ม และกำลังไฟแห่งความพยาบาทที่จะแก้แค้นแทนเพื่อนรักของตน ยิ่งใกล้ต้นไม้ใหญ่ที่เป็นจุดหมายนั้นเพียงใด ก็ยิ่งวิ่งกวัดเร็วขึ้นเพียงนั้น พอถึงต้นไม้ดังกล่าวก็หอบฮาก ๆ นิ่งพักผ่อนรวบรวมกำลังอยู่หน่อยหนึ่ง แล้วค้นหาตัวพญามัจจุราชที่โคนไม้ทั่วบริเวณรอบ ๆ จึงกลับไปมองดูในโพลงโคนต้นไม้ พบถุงเงินถุงทองวางอยู่มากมาย อำนาจเพลิง

แห่งความพยาบาทเหือดหายไป อำนาจแห่งไฟคือความโลภเกิดขึ้นแทนที่ ต่างคนต่างคิดจะกอบโกยเอาเงินทองที่เห็นนั้นมาเป็นของตน ให้มากเท่าที่จะมากได้ ความพร้อมเพรียงและความพร้อมใจกันในตอนแรกหายไปหมด ความโลภอยากได้เข้ามาแทนที่และยิ่งทวีมากขึ้นถึงกับชกต่อยแย่งชิงกันเอง เพื่อจะถือสิทธิ์ในทรัพย์สินเงินทองนั้นแต่ผู้เดียว เพียงแต่ชกต่อยกันยังไม่หนำใจ จึงใช้ศาสตราวุธที่ถือไปเพื่อล้างแค้นแทนเพื่อนรัก กลับใช้ศาสตราวุธประหัตประหารฆ่าฟันเพื่อนรักกันเองจนตายไป ๒ คน คือ เชิด กับ ชู เหลือแต่ซันกับเชิง ความเหน็ดเหนื่อยและความอ่อนเพลียทำให้ทั้งสองคนได้สติสัมปชัญญะมายับยั้งซึ่งใจ ถูกคิดถึงความเป็นเพื่อนกันอีกครั้ง ต่างหันหน้าเข้าหากัน ยิ้มแย้มแจ่มใสให้กัน

“โฮ่เอ๊ย! เพื่อนรัก! พวกเรามาฆ่าฟันกันจนตายไปสองคนก็เพราะเงินทองมีอำนาจเหนือจิตใจเรา เกิดโลภลาภอยากได้จนลืมแม้แต่คำว่าเพื่อนรัก ดีแล้วเหลือเราอยู่สองคนจะแบ่งเงินทองเหล่านี้เพียง ๒ ส่วน เราก็สามารถนำไปใช้สอยเลี้ยงชีวิตไปได้ชั่วกาลนาน เรื่องอะไรที่เราจะมาฆ่าฟันกันอีก มาเถอะเพื่อนรัก เรามาแบ่งเงินทองเหล่านี้กันเถิด” ซันเริ่มพูดนำขึ้นก่อน

“เพื่อนรัก! ฉันก็คิดอย่างท่าน เรามีความคิดตรงกันคือเมื่อเราเสียเพื่อนรักสองคนไปแล้ว การที่เราเสียเพื่อนไปครั้งนี้ เพราะทุกคนหลงผิด เราสองคนอย่าไปหลงผิดอย่างที่เป็นอย่างนั้นเลย

ถ้าเราสองคนยังหลงผิดอย่างเดิม มิตรภาพของเราก็จะยั่งยืนไปไม่ได้ มีคนกล่าวว่า มิตรภาพจะยั่งยืนได้ด้วยเหตุ ๓ ประการคือ ๑. คนดีกับคนดีคบกัน มิตรภาพยั่งยืนมั่นคงได้ ๒. คนซื่อกับคนซื่อคบกัน มิตรภาพยั่งยืนมั่นคงได้และ ๓. คนที่ตกลงดื่มน้ำสาบานด้วยกันว่าจะเป็นมิตรภาพกัน มิตรภาพยั่งยืนมั่นคงได้ เราสองคนก็น่าจะรักษามิตรภาพให้มั่นคงด้วยการดื่มน้ำสาบานกันก่อน ความเชื่อใจ ความมั่นใจและความสนิทใจจะเกิดขึ้น มิฉะนั้นจะเป็นความเชื่อไม่สนิทใจ เหมือนกับดื่มน้ำเห็นปลิง เราสองคนทะเลาะวิวาทกันมาหยก ๆ แล้วจะมาเป็นมิตรสนิทใจนั้นน่าจะยาก เว้นแต่เรามาดื่มน้ำสาบานกันก่อน” เชิงพูดทำนองแนะนำ ซันให้เห็นมิตรภาพที่แน่นอน

ซันฟังเชิงพูดดังนั้น พอจะรวบรวมกำลังที่เสียไปกลับคืนมาได้จึงป็นขึ้นไปบนต้นมะพร้าวที่อยู่ใกล้ ๆ นั้น ปลิดมะพร้าวอ่อนทั้งลงมาผลหนึ่ง แล้วตนเองก็ปีนลงมาเอาศาตราปาตทางกันของผลมะพร้าว พอถึงน้ำมะพร้าวเรียกเชิงมานั่งแล้วเอาปลายศาตราของทั้งสองจุ่มลงในน้ำมะพร้าว กล่าวคำสาบานว่า “ถ้าเราสองคนคิดคดทรยศต่อกัน ขอให้ตายภายใน ๓ วัน ๗ วัน แม้ไม่มีใครทำร้ายก็ขอให้ตายเอง” แน่แนอนคำสาบานนี้แสดงถึงความเด็ดเดี่ยวของความ เป็นมิตรภาพ แล้วยกน้ำมะพร้าวขึ้นดื่มคนละ ๓ ครั้ง

“เพื่อนรัก! คำสาบานที่เรา กล่าวมานี้ พอจะเป็นเครื่องสมานรอยร้าวแห่งมิตรภาพของเราได้

แล้ว เราทั้งสองตามล่าชีวิตพญา
มัจจุราชมาเป็นเวลาก่อนวันแล้ว
ยังไม่พบหรือเห็นหน้าพญา
มัจจุราชเลย ความหิวแผดเผา
ท้องเรา เต็มที่แล้ว ควรที่
เราจะหาอาหารมารับประทาน
กันก่อน” ชันกล่าว
เสนอขึ้น

“ตกลงซิ เพื่อนรัก! ฉันจะไป
ตลาดหาอาหารสำเร็จรูปมารับ
ประทาน เมื่อรับประทานเสร็จแล้ว
จึงค่อยแบ่งเงินทองกัน ท่าน
เผ้าถุงเงินถุงทองอยู่ที่นี้ก็แล้ว
กัน ฉันจะนำอาหารมาให้ท่าน”
เชิงรับอาสาไปหาอาหารมาให้
เพื่อนรักรับประทาน กล่าวจบ
แล้วเชิงก็ไปตลาด

เมื่อเชิงจากไปแล้ว ชันก็
เผ้าถุงเงินถุงทอง ความคิดที่
เห็นแก่ได้เกิดขึ้นในจิตสำนึก
ของชันขณะที่ยืนคนเดียวว่า
“เรื่องอะไรที่เราเผ้าถุงเงิน
ถุงทองให้คนอื่นได้รับประโยชน์
เราพานี้ไปเป็นของเรา แต่ผู้
เดียวจะไม่ดีกว่าหรือ?” แล้ว
ลองขยับยกถุงเงินถุงทองแต่
ละถุงไม่สามารถจะยกหิ้วเดิน
ไปได้ เพราะน้ำหนักเงินน้ำหนัก
ทองมากเกินไปจนพานี้ไหว ครั้น
จะเอาไปแต่พอถือไปได้ มันก็
น้อยอย่างไม่เต็มความต้องการ
ที่มีอยู่ได้ จึงจำใจยื่นร้อเพื่อน
ด้วยความกระวนกระวาย ความ
อยากเป็นเจ้าของทรัพย์แต่ผู้
เดียวก็เกิดขึ้นมา ทำลายความ
เป็นมิตรภาพหมดไปสิ้น
นึกคิดขึ้นว่า “พอโย้เชิงกลับ
มาถึง เราจะแทงมันให้ตาย
ด้วยศาสตราในทันที แล้ว
เงินทองทั้งหมดก็จะตกเป็น
ของเราแต่ผู้เดียว อุบายนี้
ดีมีประโยชน์แน่ ๆ” ยิ่งคิด
อุบายได้ ความกระวนกระวาย
ที่จะให้เชิง

กลับถึงมาเร็ว ๆ ก็ยิ่งทวีขึ้น
ฝ่ายเชิงเดินไปตลาดเพื่อรับ
ประทานอาหารเอง และเอา
อาหารกลับไปให้เพื่อนที่เผ้า
เงินทองอยู่ แต่อำนาจของความ
อยากหรือความโลภแผดเผา
จิตใจให้คิดอยู่ตลอดเวลา
ความทะยานอยากมีเงินมีทอง
และความทะยานอยากที่จะ
เป็นเจ้าของเงินทองจำนวนมาก
มากมายเช่นนั้นแต่ผู้เดียว
คิดหาอุบายที่จะกำจัดชัน
เพื่อนรักให้ได้ ทูบปัญหาหรือ
ความชั่วที่จะทำลายมิตรเกิด
แวบขึ้นในสมองหรือดวงจิต
ครั้นหาซื้ออาหารห่อได้มา
แล้ว ก็เอายาพิษใส่ลงใน
อาหารแล้วห่อไว้ตามปกติ
เดิมถือเดินกลับไปด้วยความ
ภูมิใจว่า “ข้าจะได้เป็น
เจ้าของเงินทองจำนวนมาก
มากมายเช่นนั้นแต่ผู้เดียว”

ทันทีที่เชิงกลับถึงมานั้น
ชันก็ตรงเข้าแทงเชิงโดยมิ
ทันให้เชิงรู้ตัวแม้แต่น้อย
เชิงล้มลงดินตักว ลักครู่
แล้วสิ้นใจไปทันที ชันก็
กระหึ่มใจในความสำเร็จ
แห่งอุบายของตน คิดที่จะ
ช้อนเงินทองไว้ให้มิดชิด
แล้วไปหารถมาบรรจุเงิน
ทองขนกลับไปบ้านของตน
เก็บมันไว้ใช้สอยแต่ผู้
เดียว หันไปเห็นห่ออาหาร
ที่พลัดตกจากมือเชิงวาง
อยู่บนพื้นดินความหิว
แผดเผาท้องขึ้นอยู่หลาย
เท่าแล้ว ชันลืมคิดอุบาย
อะไรทั้งสิ้น จึงหยิบเอา
อาหารมาก่อกรับประทาน
บำบัดความหิวจนสองความ
มีชัยชนะของตน พอกิน
อาหารตกท้อง ยาพิษที่
ปนอยู่ในอาหารก็แผดเผา
ชีวิตของชันไปสู่แดน
แห่งพญามัจจุราชช็อกคน

ทูบปัญหาหรือความรู้ชั่วที่
แฝงอยู่ในความคิดของมนุษย์แต่

ละคนมันแสนร้าย ร้ายยิ่งกว่า
ศัตรูภายนอกตั้งหลายเท่า
เพราะศัตรูภายนอกปล้น
เงินทองทรัพย์สิ้นถึงแม้
ชีวิตร่างกายศัตรูภายนอก
ปล้นไปได้ก็จริง แต่
สูบปัญหาหรือความรู้ดี
ของผู้คน ศัตรูภายนอก
ไม่สามารถจะปล้นนำไป
ใช้ได้ จะนำเอาไปใช้
ได้อย่างไรในเมื่อไม่รู้
ว่า สูบปัญหาหรือความรู้
ดีนั้นคืออะไร อำนาจแห่ง
ความรู้ดีและความรู้ชั่วนี้
ขอให้สมัญญานามว่า
“อำนาจมืด” เพราะเรา
มองไม่เห็นด้วยตาเนื้อ
และไม่สามารถจะรณรงค์
สงครามกับอำนาจมืดนี้
ด้วยศาสตราวุธประเภทใด ๆ
ได้ นอกจากสูบปัญหา
ประทีปเท่านั้นที่จะเป็น
แสงสว่างกำจัดอำนาจมืด
คือความโลภ ความโกรธ
และความหลงให้หมด
ไปได้ ถ้าเอาสูบปัญหา
คือความรู้ชั่วมาเป็นประ
ทีปส่องทางปฏิบัติเพื่อ
กำจัดอำนาจมืดคือความ
โลภ ความโกรธ และความ
หลง ก็ยิ่งทำให้อำนาจ
มืดเพิ่มกำลังขึ้นหลาย
เท่า เหมือนกับความตาย
ของแซมเป็นเหตุให้เซ็ด
ชู, ชัน, เชิง ค้นหา
ตัวพญามัจจุราชในที่สุด
พวกเขาทุกคนก็พบกับ
พญามัจจุราชสมประสงค์
ทุกประการ แต่การพบ
ของพวกเขาพบกับทูบ
ปัญหาหรือสูบปัญหา
และสูบปัญหาหรือสูบ
ปัญหาเป็นประทีปส่อง
ทางให้พวกเขาได้พบกับ
พญามัจจุราชผู้ที่พวกเขา
ปรารถนาจะพบเห็น
เพียงเท่านั้นก็คิดว่า
ท่านผู้ฟังและท่านผู้
อ่านรู้จักอำนาจมืด
จึงขอขอบคุณที่อุตสาห
พยายามทนอ่านและฟัง
มาจนถึงตรงที่จบลงนี้ □